

'Origineel, grappig en
ontzettend verslavend.'

HANNAH GRACE

ZO *vermoord* JE EEN

MAN

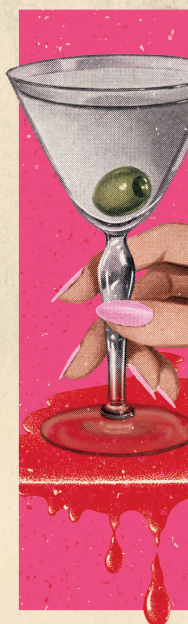
IN
TIEN

Shailee THOMPSON

DATES

'Krachtig en filmisch.'

ALICIA THOMPSON

Shailee Thompson

Zo vermoord je een man in tien dates

Vertaling Sanne Hillemans

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020558869
ISBN e-book 9789020558876
ISBN audiobook 9789020562026
NUR 302

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2026 Shailee Thompson/Elijahs Pty Ltd
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *How to Kill a Guy in Ten Dates* door Gallery Books, een imprint van Simon & Schuster, LLC, New York, Verenigde Staten.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Intercontinental Literary Agency Ltd te Londen, Engeland.

Vertaling Sanne Hillemans
Omslagontwerp © Simon & Schuster Australia
Omslagontwerp Nederlandse editie Het Omslag Atelier
Plattegrond Tonia Composto

www.zomerenkeuning.nl

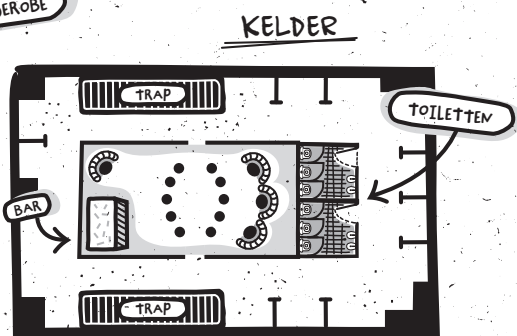
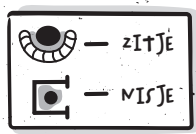
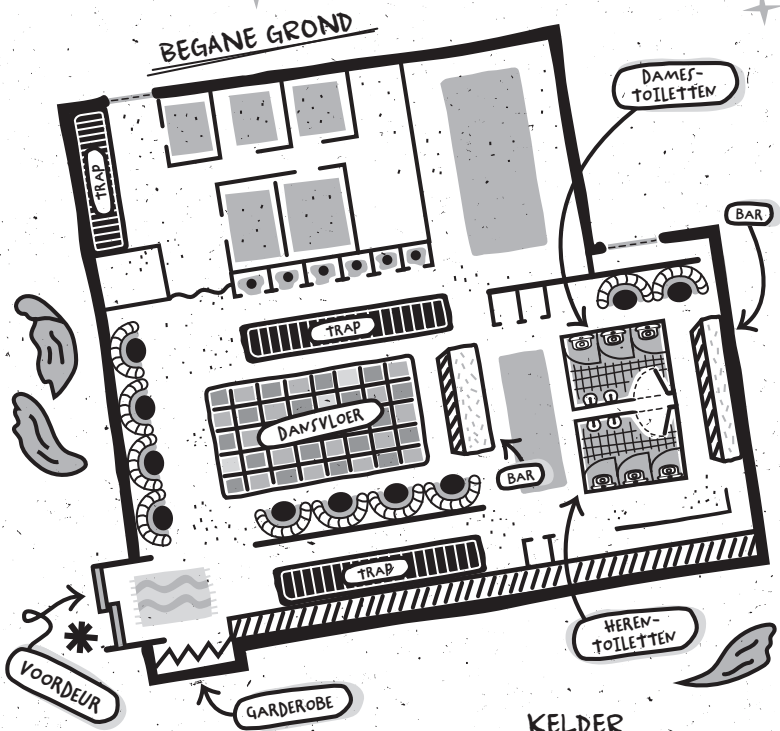
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for tekst and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de Leading Ladies en de Final Girls.
Hebben jullie elkaar al eens ontmoet? Volgens
mij zouden jullie vriendinnen kunnen zijn.

~~CRAVIN~~ SERENDIPITY

Zo overleef je een SLASHERFILM:

1. HEB GEEN SEKS.
2. VERSTOP JE ALTJD LANGER DAN JE DENKT DAT NODIG IS.
3. ZOEK EEN WAPEN.
4. DOE HET LICHT AAN.
5. SPLITS JE GROEP NIET OP.
6. KIJK NIET ALLEEN VOOR JE, MAAR OOK ACHTER JE.
7. REN NIET DE TRAP OP.
8. ZEG NOOIT 'IK BEN ZO TERUG'.
9. BLIJF NUCHTER.
10. NEERVALLLEN STAAT NIET GELIJK AAN DOOD ZIJN:
TIK IEMAND TWEE KEER AAN.

Hoofdstuk 1

‘Ik denk geloof ik vaker aan moord dan iemand zou moeten. Ik sta constant versteld door de pure macht die moord heeft om onze levens te veranderen en te definiëren.’

– Niet *The Holiday*

In liefde en horror is alles geoorloofd: hoe romantische komedies en horrorfilms van rond het jaar 2000 met elkaar overlappen.

Hoewel slashers (horrorfilms) en romcomfilms misschien zwaarder bekritiseerd worden dan andere genres, kan de socioculturele impact van dit soort films niet worden onderschat. Er is een reden dat ze allebei aantrekkingskracht hebben op de grote massa. Een reden waarom er, ondanks de grillige veranderingen in publieksvoorkeur en filmtrends door de jaren heen, voor elke ‘Halloween’-film die is geproduceerd ook een ‘zullen ze of zullen ze niet samen eindigen’-film met een Julia Roberts-achtige actrice tegenover heeft gestaan (zie bijlage 1).

Vanuit gedragsmatig oogpunt zou men kunnen stellen dat slashers en romcoms hun blijvende aanwezigheid binnen het film-landschap behouden door de manier waarop hun voorspelbare uitkomsten inspelen op fundamentele, instinctieve menselijke behoeften. Toevallig (of misschien niet) sluiten de klassieke ein-

des van deze genres aan bij opeenvolgende niveaus in Maslows piramide van behoeften: slashers bij veiligheid en zekerheid; romcoms bij liefde en verbondenheid (zie bijlage 2). Simpel gezegd geven deze films ons iets wat we allemaal van nature willen: een leven om te leiden en een reden om dat leven te leiden.

Toch suggereren de inherente structurele overeenkomsten tussen deze ogenschijnlijk tegengestelde genres dat er veel bredere inzichten te halen zijn, niet alleen door een individuele bestudering maar ook door complementair onderzoek. Een diepgaandere beschouwing van deze films laat zien dat ze een analoog format volgen, een format dat bepaalde regels bevat. Als de hoofdpersonen die regels volgen, winnen ze. In horrorfilms: ze overleven. In romcoms: ze vinden liefde. Als ze de regels niet volgen, verliezen ze. Voor slashers betekent verlies dat ze op gruwelijke – maar bevredigende – wijze onthoofd worden (vaak terwijl ze topless zijn). Voor een romcom leidt dat verlies tot huilen in de regen voor het huis van een onbeantwoorde liefde, gedoemd om voor altijd alleen en seksloos te blijven. Beide scenario's zijn herkenbaar in talloze klassiekers uit het slasher- en romcomrepertoire van het eind van de twintigste eeuw.

Hoewel deze films in sommige kringen worden afgedaan vanwege een ogenschijnlijk gebrek aan diepgang en de bewering dat ze te zwaar leunen op clichés, blijven kijkers terugkomen voor meer.

Beschouw deze these als een genealogisch onderzoek naar slashers en romcoms; verre familie van elkaar, vastgezet in dezelfde generatiecyclus. Beïnvloed en gevormd door hun voorgangers. Voorbestemd om de clichés van die voor–

‘Ik zie gewoon niet helemaal welk punt je hiermee probeert te maken, Jamie.’ Laurie kijkt op van het computerscherm en knijpt haar roodbruine ogen samen om mij aan te kijken.

Ik zit op het aanrecht in mijn gigantische hoodie met een stof in het patroon van knoflookbrood. Alsof ik Norman Bates ben, heb ik zitten toekijken hoe ze de introductie van mijn thesis zat te lezen, maar in plaats van haar te observeren door een kijkgaatje staarde ik naar haar van achter de glazen van mijn bril met blauwlichtfilter.

‘Volgens mij moet je één van de twee gaan kiezen,’ voegt ze toe.

Ik vernauw mijn ogen naar haar. ‘Eén wat?’

Een kleine buiteling van mijn maag vertelt me dat ik al weet wat ze gaat voorstellen, maar mijn zachte hartje verzekert me ervan dat ze mijn vriendin is. Mijn beste vriendin. En dat is al zo sinds we elkaar ontmoetten op NYU tijdens het eerste semester van ons eerste jaar. We zaten naast elkaar tijdens het vak ‘Introductie in filmwetenschappen’. En ze zou echt niet zo wreed en onwetend zijn en het gewoon zo bij het fucking verkeerde eind hebben dat – ‘Horror óf romcom.’

De beledigde, verstikte schreeuw die uit mijn mond ontsnapt zou niet misstaan in een remake van Snyders *Dawn of the Dead*. Gezien de hoeveelheid uren slaap die ik gemist heb om te werken aan díé eerste pagina, zou ik ook nog kunnen fungeren als een ondode figurant.

‘Dat is toch juist het hele púnt van mijn onderzoek, Laurie!’

‘Maar de twee passen gewoon niet bij elkaar.’

‘Ik zeg ook niet dat ze bij elkaar passen. Ik zeg dat hun intrinsieke doel binnen de collectieve discipline van “films en hun klassieke structuren” hetzelfde zijn.’

Althans, dat waren de exacte woorden waarmee ik het idee had weten te verkopen aan mijn adviseur.

Ze richt haar blik weer op het scherm en kantelt haar hoofd. ‘Ik zie het gewoon niet.’

‘Natuurlijk zie jij het niet.’ Met een grom wijs ik een amandelvormige nagel met beigeleurende gellak naar haar. Ik heb ze gisteren laten doen en ik hoop dat ze kunnen helpen mijn punt kracht bij

te zetten. ‘Want jij bent een ongeïnspireerd hufterig lid van de elite dat houdt van documentaires.’

Ze draait zich om op haar stoel en wijst met haar langere, scherpere en natuurlijk gekleurde rode nagel naar mij. Zij heeft ze vanochtend laten doen en het effect ervan kan niet ontkend worden.

‘Ik ben níét elite.’

Over die andere punten gaat ze niet in discussie. We zijn al te lang vriendinnen en wonen samen in een appartement dat zo klein is dat elke darmbeweging, elk orgasme en elke mening vrijwillig of onvrijwillig gedeeld is.

Dit is gewoon een normale dinsdagmiddag.

‘Laurieeee,’ jammer ik, waarna ik mijn hoofd op mijn met fleece bedekte schoot laat vallen. Het lint voor mijn *heatless curls* dat ik in mijn blonde haar heb gewikkeld bungelt langs mijn oren als ik mijn voeten tegen de barkruk zet om te voorkomen dat ik omval. Ik wil niet ook nog fysiek gewond raken na deze mentale klap.

Ik ben al een jaar bezig met de structuur van mijn thesis. Over een maand moet ik de eerste versie inleveren en ze snapt het niet. Toegegeven, Lauries diepste verlangen is het maken van films die aspecten van het ‘echte leven’ vastleggen. Ze heeft geen enkele interesse in grootse romantische gebaren of ongegrond geweld. Haar filmvoorkeuren beperken zich tot uitgediepte verkenningen van het dagelijks leven van nomadische herders en... weet ik het, verf die droogt?

‘Ik vind de titel wel heel leuk!’ zegt ze. Een betere troostprijs ga ik waarschijnlijk niet krijgen. Laurie is niet echt een heel expressief persoon. Toen mijn ouders me vorig jaar belden om te vertellen dat Cujo – de kingcharlesspaniël die we al hadden sinds mijn twaalfde – op de tragisch jonge leeftijd van veertien overleden was, gaf ze me een stevige handdruk. Verrassend genoeg gaf dat me wel een beter gevoel.

“In liefde en horror is alles geoorloofd: hoe romantische kome-

dies en horrorfilms van rond het jaar 2000 met elkaar overlappen”. Het spreekt echt tot de hufterige elite in me.’

‘Nou, als ze PhD’s overhandigen op basis van titels, dan heb ik –’

‘*Baby girl*’, zegt ze waarschuwend. Het kost me alles wat ik in me heb om mijn lippen gepruild te houden als ze het koosnaampje gebruikt dat we voor elkaar hebben. Daar zijn we mee begonnen nadat ik haar gedwongen heb om *365 Days* te kijken als straf voor het feit dat ik van haar die documentaire over de nomadische herder moest kijken. Even los van de pogingen het stockholm-syndroom sexy te maken, begon het woord als een sardonisch grapje, maar uiteindelijk werd het een lief koosnaampje. Meer zal ik aan genegenheid niet ontvangen van de vrouw wier algehele voorkomen de strijd zou kunnen aangaan met het ondoordringbare wateroppervlak van Crystal Lake aan het einde van *Friday the 13th*, ook al weet ik dat erachter nog veel meer schuilgaat.

‘Je hebt een pauze nodig.’

‘Ik moet schrijven.’

‘Je loopt al voor op je Gantt-grafiek.’ Ze wijst naar het blokken-schema dat naast mijn laptop ligt, alsof ik elke rij met doelen niet uit mijn hoofd heb geleerd, zoals ik ooit de speech van Kat uit *10 Things I Hate about You* heb geleerd.

‘Exact!’ zeg ik. ‘Ik heb al het onderzoek gedaan, ik heb een outline, ik heb een titel. Ik wéét wat ik wil zeggen, dus ik zou gewoon in staat moeten zijn om de boel op te schrijven.’

‘Nou goed, als een hufterig lid van de elite ben ik misschien niet de juiste persoon om het te lezen.’ Met die woorden staat ze op van de stoel en loopt ze naar de koelkast. Ze loopt met een grote boog om het aanrecht heen als ik met mijn voet naar haar uithaal. Ze trekt de koelkast open en steekt haar hoofd naar binnen als ze vraagt: ‘Wanneer zie je Jordan weer?’

Romero. Mijn adviseur. Hij is geen familie van de vader der zombiefilms, maar zou dat volgens mij wel graag willen.

‘Vrijdag.’

‘Dan lijkt dit me een fantastisch punt om tijdens die afspraak ter sprake te brengen.’ Haar stem klinkt blikachtig in de koelkast en ik heb bijna zin om me om te draaien en met mijn blote voet tegen haar knokige kont te trappen, zodat ze met haar hoofd terechtkomt in een bakje overgebleven chow mein.

Het is niet zo dat ik zelf niet geloof in mijn werk. Dat doe ik wel. Ik zou urenlang kunnen praten over horrorfilms en romcoms. Nog langer zelfs.

Als de makers van *Saw* een originele vorm van marteling zoeken voor een nieuwe film, dan hoeven ze mij alleen maar in een vuile badkamer te stoppen met een vastgeketende, moreel ambigue man om ervoor te zorgen dat hij zijn eigen been eraf zaagt om te ontsnappen aan een van mijn preken over het feit dat Nora Ephron een visionair was.

Ik wéét waar ik het over heb. Maar ‘wat als’-vragen sluipen net zo gemakkelijk mijn brein binnen als een gemaskerde moordenaar een zomerkamp. Mijn brein vergeet dat ik prima in staat ben om te schrijven over een onderwerp waar ik het merendeel van mijn volwassen leven (en zelfs daarvoor) voor gestudeerd heb en onderzoek naar heb gedaan.

Maar Laurie heeft gelijk. Het heeft geen zin te blijven hangen bij een probleem dat toch niet opgelost kan worden totdat ik een academisch gesprek kan voeren met mijn adviseur. Ze weet zelf ook dat ze gelijk heeft, maar ik wil niet dat zo’n compliment naar haar hoofd stijgt.

‘Doe niet zo bijdehand,’ mompel ik naar haar met joggingbroek bedekte kont.

‘Doe niet zo dramatisch,’ galmt het door de koelkast.

Ik slaak de meest dramatische zucht mogelijk en grijns als ze de koelkast weer uitkomt met bruiswater met de smaak van passievrucht. Ze houdt het blikje tegen haar hart en haar ogen worden

groot. De pruillip die ze me geeft is een leuk detail. Dit is het laatste blikje en omdat ik geen fucking lid ben van de elite laat ik haar het opdrinken.

‘Hoe laat moeten we er vanavond zijn?’ vraag ik terwijl Laurie met het heilige laatste blikje naar de bank loopt en de tv aanzet. Ze zapt van Netflix naar het journaal. Já, ze kijkt nog steeds naar het journaal. Volgens mij is het een guilty pleasure van haar; het komt van alles wat ze bereid is te kijken het dichtst in de buurt van fictie.

‘Om zeven uur is het cocktailuur bij de bar. De dates beginnen om acht. Dus zorg dat je klaar bent om... half zev- nee, kwart over zes? Volgens Google Maps duurt het tussen de dertig en veertig minuten om vanaf Bed-Stuy bij Sunset Park te komen.’

‘Jij en Google Maps...’ mijmer ik. Ik spring van het aanrecht af en laat me op de stoel voor mijn laptop zakken. ‘Als dat een persoon was, hoefden we vanavond niet eens te gaan.’ Met een paar klikken sla ik de schijnbaar nutteloze eerste pagina’s van mijn thesis op en sluit ik het programma af. Ik klap de laptop net op tijd dicht om te zien dat Laurie een middelvinger naar me opsteekt.

‘Dit is net zo goed voor jou als voor mij,’ roept ze over haar schouder naar me, terwijl haar blik strak gericht blijft op de nieuwslezer die het kader van onze tv vult. ‘Zie dit maar als je ingeplande tijd deze week om “uit je thesisbubbel te komen en je weer te verbinden met de echte wereld”. Je kunt niet ieder uur doorbrengen met gemaskerde moordenaars en mannen die hartjesogen krijgen, telkens als een vrouw in een mooie jurk struikelt.’

Ik bedoel, dat zou ik best kúnnen, maar ze maakt wel een goed punt. En ik heb toch al betaald voor het kaartje. We gaan speeddaten. Dit wordt niet ons eerste evenement voor vrijgezellen. Na die bijzonder gruwelijke scharrelrelatie van een paar maanden terug, begon Laurie aan een flinke Google-zoektocht die aangespoord werd door het feit dat ze helemaal klaar was met datingapps. Ze houdt meer van statistieken dan ik hou van een goed uitgevoerd

schrikmoment in een film. Toen die statistieken aantoonde dat er héél veel mensen van onze generatie net zo klaar waren met swipen als zij ('achtenzeventig procent van alle gebruikers, Jamie!'), accepteerde ik haar voorstel om per maand naar minstens één evenement te gaan. Dat was een makkelijk besluit. Ik ben ontzettend tégen apps (tegenwoordig lijkt het erop dat het waarschijnlijker is dat je via Tinder vermoord wordt dan dat je liefde vindt). En hoewel speed-daten zeker wat ouderwetse jarennegentigvibes heeft, heb ik het op zich best naar mijn zin gehad tijdens de eerdere evenementen die we hebben bijgewoond. Nooit is er een echte date uit gekomen – al helemaal niet toen we naar een filmpubquiz gingen en ik iets te gepassioneerd raakte tijdens de horrorcategorie – maar ik vind het idee van elkaar in het echt ontmoeten wel leuk. Het idee oogcontact te maken met iemand en te denken: *o, jij bent het*. Dat bevalt me wel.

Maar ik heb het gewoon nog niet zien gebeuren in het echte leven.

De nieuwslezer kijkt naar een nieuwe camera als ze klaar is met het weerbericht en er verschijnt een kop over een mooie vrouw van ongeveer onze leeftijd die gevonden is met een doorgesneden keel.

Ik knipper niet eens met mijn ogen. Het is niet de eerste keer dat zo iets dit jaar gebeurt. Het langzaam over het scherm schuivende nieuwsbericht met de woorden 'seriemoordenaar in Brooklyn' is daar bewijs genoeg van. Er zijn in ongeveer vier maanden al evenveel moorden gepleegd en nu is Casey Langenkamp blijkbaar nummer vijf. De foto's die van haar sociale media zijn geplukt tonen een lieflijk gezicht van een twintiger die niet zou misstaan op een poster naast Glen Powell. Ze past precies in het gebruikelijke slachtofferprofiel dat telkens weer kortstondige maar hevige publieke belangstelling oproept: blond, tenger, knap, door iedereen geliefd en – uiteraard – iemand die de ruimte liet oplichten zodra ze binnenkwam.

Alle klassieke kenmerken van iemand die voorbestemd lijkt om

vermoord en aan de kant geschoven te worden, zoals de rozenblaadjes die telkens rondom de lichamen zijn gevonden. Dan volgt er een fragment van een vrouw met een strenge blik – de ondertitel op het scherm identificeert haar als hoofdinspecteur van de politie – die bevestigt dat de politie ervan uitgaat dat de moorden met elkaar in verband staan. Vervolgens rondt de nieuwslezer het item af door vrouwen aan te moedigen om:

Buiten op hun hoede te blijven.

Ervoor te zorgen dat ze hun locatie delen met iemand die ze vertrouwen.

Donkere, afgelegen gebieden te vermijden als ze alleen zijn.

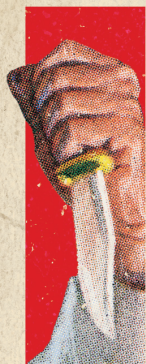
En dan mijn favoriet:

Op hun instinct te vertrouwen.

Want, duh, als je als vrouw in een situatie terechtkomt waarbij jij vermoord wordt, dan moet je echt even goed nadenken over welke rol jij zelf hebt gespeeld om dat punt te bereiken. Dingen als ‘moord’ overkomen vrouwen niet zomaar. Die dingen gebeuren omdat je instinct het even niet heeft opgepikt. Alsof de intuïtie van iedere vrouw niet een goed afgestelde radar is om gevaar te identificeren. De realiteit is dat je dat gevaar niet kunt vermijden als iemand echt besloten heeft dat je vol tegen dat gevaar op botst.

De nieuwslezer houdt even grimmig oogcontact met de camera voordat het hoofd gekanteld wordt en de lippen omhoogkrullen. Dan gaat het journaal verder met een ‘goed nieuws’-segment om te compenseren voor de informatie over de brute moord. Het is een scherp contrast in toon. Een die geaccepteerd en overgenomen wordt door Laurie als ze haar hoofd over de rugleuning laat hangen. Met een peinzende blik op haar mooie gezichtje vraagt ze: ‘Dus, wat ga je vanavond aandoen?’

ROZEN ZIJN ROOD, NET ALS JOUW BLOED.
WIL JE OP DATE?
HET WORDT *dodelijk* GOED...

Als film liefhebber Jamie met haar beste vriendin naar een speeddateavond gaat, verwacht ze hooguit wat saaie gesprekken met middelmatige mannen en slechte snacks. Ze had niet verwacht dat een van haar dates tijdens een korte stroomstoring vermoord zou worden. Als de lichten weer aan gaan, liggen er nog meer lichamen op de grond en zijn de deuren op slot.

Met alleen wat geïmproviseerde wapens en haar kennis over wat je moet doen in een slasher-situatie probeert Jamie te ontsnappen en de nacht te overleven. Ze moet zich niet laten afleiden door een paar knappe mannen. Vooral niet als een van hen niet is wie hij zegt te zijn...

De Australische **SHAILEE THOMPSON** is schrijfster en docent. Ze heeft altijd al een zwak gehad voor vrouwen met een scherpe tong, een zacht hart en een sterke wil, die zich staande weten te houden in buitengewone omstandigheden. De slasher-romcom *Zo vermoord je een man in tien dates* is haar debuut, waarmee ze zowel romanclezers als fans van horrorfilms weet te overtuigen.

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 558869

NUR 302

Z&K